Lotul lui Manchester United. De la stînga la dreapta, rîndul de sus : **Sadler, Foulkes, Burns, Charlton** ; rîndul din mijloc : **Fitzpatrick, Herd, Stepney, Crerand, Stiles, Rimmer, Brennan** și antrenorul **Crompton** ; rîndul de jos : **Dunne, Best, Law, Kidd, Aston**

„CEI 11 MAGNIFICI"

Alex STEPNEY. În 1963 a părăsit echipa amatoare din orașul său natal, Mitcham, devenind profesionist la Chelsea. S-a plătit pentru el o sumă record pentru un portar. Are 25 de ani.

Shay BRENNAN. A debutat în echipă ca extremă, imediat după catastrofa de la München, cînd era încă junior. Debut internațional în 1965, contra Irlandei. Are 27 de ani.

Tony DUNNE. Internațional irlandez. E unul din cei mai rapizi fundași britanici. A venit la M.U. în 1960, de la Shelbourne.

Pat CRERAND. Jucător constructiv, internațional scoțian de 16 ori. A mai jucat la Old Trafford și la Celtic din Clasgow, orașul unde s-a născut.

Bill FOULKES. A jucat în toate cele 4 ediții ale C.C.E. la care a participat Manchester United. Cel mai vechi om al echipei. Autor al golului care a adus calificarea lui M.U. în finala din acest an, în dauna lui Real Madrid.

Nobby STILES. De 24 ori internațional englez. O „mîndrie locală" a orașului Manchester unde, ca elev de liceu, a debutat în echipa națională de tineret. A lipsit la două jocuri ale echipei în C.C.E. din acest an, din cauza unei operații la picior. Are 27 de ani.

George BEST. A împlinit 22 de ani cu o săptămînă înaintea finalei. E unul din cei mai fini dribleuri din lume. De 13 ori internațional irlandez. A debutat în Ligă la 16 ani.

Brian KIDD. A împlinit 19 ani în ziua finalei ! A debutat la M.U. în vara trecută, în turneul în Australia. Originar din Manchester, a jucat în acest an de 3 ori în echipa de tineret.

Bobby CHARLTON. Căpitanul echipei. Are 31 de ani. Are 85 de meciuri în naționala Angliei, ocupînd locul 2, în această privință, după Billy Wright care are 106. A bătut recordul lui Jimmy Greaves, înscriind acum 2 săptămîni, împotriva Suediei, al 45-lea gol al său în națională. E născut la Asington în Northumberland.

David SADLER. A făcut parte din echipele naționale de juniori și de tineret. După ce a cîștigat cu o echipă din Kent Cupa Angliei pentru amatori, a venit în 1962 la M.U. În echipa A a Angliei a debutat astă toamnă.

John ASTON. Fiul fostului internațional englez Aston. A semnat pentru Manchester United la vîrsta de 15 ani.

„TROFEUL SE AFLĂ ÎN MÎINI BUNE"

(OTTO GLORIA)

Moda „mini-jupe"-lor, atît de prezentă în obișnuitul străzii londoneze de azi, a fost — pentru o zi, miercurea trecută — eclipsată de moda lui „alb-roșu", încă de la descinderea în gara Victoria, unde am ajuns cu trenul electric care m-a dus de la aeroportul Gatwick în inima Londrei, pe tot drumul pînă la Wembley, alb-roșu (culorile tradiționale ale clubului Manchester United) m-au însoțit neîntrerupt. Posesorii celor 30 000 de bilete afectate de organizatori orașului Manchester, sosiți în Londra de la primele ore ale dimineții, invadaseră străzile capitalei și se plimbau în grupuri, pe străzi, purtînd steaguri, cocarde uriașe, pălării cu boruri largi, fulare lungi, toate în alb-roșu. Negustori londonezi abili, arboraseră și ei steagurile lui M. U. ; fotografiile lui Bobby Charlton, Stiles sau Kidd — în dimensiuni de reclamă — se răsfățau în tot locul.

Cînd am ajuns pe stadion, croindu-mi cu greu drum pînă la intrare printre polițiștii călări și zecile de mii de oameni (un bilet, la bursa neagră ajunsese la 30 de lire sterline, de la 4 lire, prețul oficial !), tribunele erau arhipline. Și mai era o oră pînă la joc !

Englezii sînt sobri, rezervați? Poate, cînd nu e vorba de fotbal ! Timp de o oră, pînă a început meciul, tribunele pline n-au avut astîmpăr. Steagurile s-au agitat continuu, cîntecele sportive ale unui cor de zeci de mii de oameni au acoperit fanfara militară care a concertat în mijlocul terenului, executînd mișcări de desfășurare și regrupare de o precizie și varietate de-a dreptul impresionante.

Iar cînd echipele au intrat pe teren, cunoscuta încurajare **„England"**, urmată de 3 tropote scurte, pe care o cunoșteam de la finala C.M., a spart văzduhul, numai că **„England"** a fost înlocuită cu **„United"**, rostit în două silabe. Internaționalii **Bobby Moore** și **Alain Ball,** care se aflau două rînduri de scaune în fața noastră, păreau și ei emoționați. Cum să nu fi prins, atunci, aripi **Bobby Charlton, Stiles, Foulkes** sau tinerii lor coechipieri **Aston, Kidd ?**

Este evident, disputarea finalei pe pămînt englez a constituit un avantaj pentru Manchester. Dar despre această șansă trebuie vorbit ca despre un fenomen obiectiv, rezultat dintr-o anumită conjunctură și nu ca despre un avantaj creat în mod deliberat englezilor. Fixarea Londrei ca loc de disputare a finalei s-a făcut de către U.E.F.A. cu luni de zile înainte, atunci cînd în cursă rămăseseră numeroase echipe. Și s-ar fi jucat la Londra, indiferent care erau finaliștele, chiar dacă Manchester n-ar fi reușit în semifinală egalul de la Madrid cu care și-a menținut avantajul de un gol din meciul tur.

Portarul Stepney (Manch. United) a făcut un meci strălucit. Întrebat, după joc, cum explică partida excelentă pe care a făcut-o, el a spus : „Știam că șuterul cel mai periculos al portughezilor e Eusebio. De aceea, m-am pregătit special pentru el. Cum ? Am studiat, după filme, felul cum preia și cum șutează „perla neagră", fentele sale, cum lovește el balonul, unghiurile lui preferate. În acest fel, de cîte ori șuta, știam la ce mă pot aștepta". Și efortul lui Stepney, după cum s-a văzut, n-a fost deloc inutil...

ÎNALT SPECTACOL SPORTIV

Meciul a fost un adevărat „summum" fotbalistic, un categoric răspuns dat celor care — prematur — au început să deplîngă lipsa virtuților spectaculare ale acestui sport. S-au întrecut două echipe de mare valoare în această finală europeană. Pe de o parte un **MANCHESTER exponent al fotbalului complet, pozitivist, îngemănare de tehnică și condiție fizică, mecanism omogen și adaptat structural finalității jocului** ; pe de altă parte o **BENFICA, fidelă fotbalului de coloratură mai pură, mai boem, dacă vreți, o echipă care așteaptă mai puțin de la ea și mai mult de la vedetele ei, o echipă mai puțin aspră și mai mult artistă, dar o echipă care te încîntă și ea.** Sau, pe scurt, s-au întîlnit o echipă anglo-saxonă și una latină, o echipă de fotbal pe care a adus-o în vîrful piramidei cluburilor de pe continent și pe care ziarele apărute a doua zi o numeau *„Kings of Europe"* (Regii Europei).

(Continuare în pag. 12)

PE WEMBLEY
O seară de triumf a „sportului rege"

PAGINĂ REDACTATĂ DE RADU URZICEANU TRIMISUL NOSTRU SPECIAL LA LONDRA

Balonul respins cu capul de Jacinto **a fost trimis, tot cu capul, cu boltă, peste portarul** José Henrique. **KIDD și-a sărbătorit astfel cei 19 ani împliniți în ziua finalei.**

● Golul lui **Charlton,** prin care M.U. a deschis scorul, a fost primul gol marcat cu capul de căpitanul echipei engleze după zece ani.

● În ziua meciului, **Brian Kidd** a împlinit 19 ani. El și-a sărbătorit aniversarea marcînd un gol. Iar 100.000 de oameni l-au sărbătorit pe el cîntînd în cor, minute în șir după înscrierea golului, **„Happy Birthsday"**, un fel de „Mulți ani trăiască !"

● Regrete londoneze. Clubul Chelsea a renunțat anul trecut la portarul său **Alex Stepney** care s-a transferat la Manchester United. Aici, în mîinile lui Busby, Alex a crescut uluitor, fiind azi unul din cei mai buni portari englezi.

CONFIDENȚE DE PE WEMBLEY

● Presa engleză a făcut mare haz de următoarea întîmplare : Noaptea, după meci, o mie de „fans" (suporteri) ai lui M. Utd., cu steagul clubului, s-au îndreptat spre Downing Street unde se află reședința primului ministru și au scandat în cor **„Wilson out, Busby in !"**. Într-o traducere largă : „Să iasă Wilson și... să intre Busby". Bineînțeles, totul a fost privit ca o glumă pornită din entuziasmul victoriei...

● Denis Law, una din vedetele lui M.U. a urmărit finala la t.v., în spital. La sfîrșit, a declarat : **„Golul lui Best a încununat istoria cupului Matt Busby — Manchester United".**

● Prima acordată fiecărui jucător englez pentru cîștigarea C.C.E. a fost de 1.000 de lire sterline (2.400 de dolari).

● Manchester a fost în acest an o veritabilă colecționară de titluri. Jucătorul său **George Best** a fost declarat „cel mai bun fotbalist britanic al anului" iar fundașul **Tony Dunne** „cel mai bun fotbalist irlandez".

BUSBY : „Cel mai mare moment din viața mea"

O caricatură publicată de „Daily Express", **intitulată** „Sfîrșitul unui vis de 11 ani",
MATT BUSBY : M-am trezit și iat-o în realitate aici !"

Poate că niciodată, în cei 20 de ani de cînd umblu cu condeiul și carnetul de notițe pe stadioane, în țară sau peste hotare, n-am asistat la o manifestație de simpatie atît de caldă, atît de entuziastă, ca cea pe care 100.000 de oameni, într-un delir captivant chiar și pentru ziaristul neutru, care eram eu, în acea seară de mai, i-au rezervat-o lui *Matt Busby*, la sfîrșitul dramaticei finale.

Mult timp după ce Bobby Charlton și colegii lui de echipă făcuseră turul de stadion triumfal, purtînd trofeul după care o echipă engleză jinduiește de 13 ani, de la înființarea C.C.E., un bătrîn în haine modeste, în mijlocul imensului Wembley, era aclamat minute în șir. Era Matt Busby, unul din puținii supraviețuitori ai catastrofei aeriene de la München, managerul lui Manchester United, omul care dintr-o echipă distrusă, la propriu și la figurat, a clădit cu răbdare și cu migală, o echipă de fotbal pe care a adus-o în vîrful piramidei cluburilor de pe continent și pe care ziarele apărute a doua zi o numeau *„Kings of Europe"* (Regii Europei).

În seara meciului a fost imposibil să-l intervievez pe Busby. M-am mulțumit și eu, ca și sutele de colegi din 30 de țări, cu interviul televizat, în direct, de la vestiare, și pe care l-am urmărit la aparatele din marea sală a presei de pe Wembley.

L-am găsit a doua zi dimineața, în ultimele minute înainte de plecare spre Manchester, unde celor „11 magnifici" (cum îi numea „Daily Express") li s-a făcut o primire mai senzațională decît cea făcută anul trecut lui Celtic, la Glasgow, și unde întregul oraș a fost drapat în alb-roșu, culorile tradiționale ale clubului.

— *„Este cel mai mare moment din viața mea* — începe „Old Matt" declarația sa. *De cînd sînt la M. U., am avut momente în care am simțit triumful aproape, am avut momente de dezamăgire și am avut chiar momente în care eram pe marginea dezastrului. Acum, cînd o echipă engleză cîștigă pentru prima oară Cupa Europei inter-cluburi, primul meu sentiment e de gratitudine față de jucătorii care au făcut eforturi emoționante pentru a cuceri un trofeu de mare prestigiu".*

— Ați crezut în victorie?

— *„Da. Am crezut pentru că M. U. e azi o echipă completă și... pentru un alt amănunt. Acum doi ani, după ce în semifinale am pierdut în fața lui Partizan Belgrad, eram dezamăgit în cabină. Îmi sună și acum în ureche cuvintele lui Pat Crerand : „Never mind, boss. We will stalll win this Europen Cup"* (Nu e nimic, patroane ! Vom cîștiga noi această Cupă europeană)".

— Cine v-a plăcut în meciul final?

— *„Toți. Dar sînt recunoscător în special lui Bobby Charlton, iscusitul cîrmaci al echipei în teren și lui Bill Foulkes, unul din cei mai vechi jucători ai echipei, lîngă care mi-am petrecut cei mai mulți ani la M.U., omul care a jucat 30 meciuri în C. C. E. Dar nu numai jucătorilor le sînt recunoscător ci și unor vechi jucători ai lui M.U. ca Jack Crompton, M. Guiness și John Aston, care și acum, la aproape 50 de ani cît au, sînt mereu lîngă echipă".*

— S-a spus că meciul Manchester United—Benfica, va fi de fapt un meci Eusebio — Bobby Charlton. Ce credeți despre acest lucru?

— *„Eu cred că a fost doar în linii mari așa. Paralel cu acest meci între cele două „super-vedete" ale echipelor, a mai fost un meci individual subsidiar : cel dintre Stiles și Cruz, oamenii puși să-i marcheze pe cei doi. A cîștigat Stiles, care l-a păzit cu mai multă străşnicie pe Eusebio decît a reușit Cruz cu Bobby; și aceasta pentru că Charlton s-a deplasat atît de mult pe teren, încît adversarul său, exasperat, a trebuit să se recunoască învins la jumătatea meciului. De altfel, Bobby a jucat mult retras și — ați remarcat — la ambele goluri a venit lansat, de la mijlocul terenului și a înscris. Cred că Gloria a greșit dîndu-i sarcina aceasta lui Cruz, fundașul central. A făcut-o însă — bănuiesc — pentru că dacă i-ar fi pus pe Graca sau Coluna să-l „țină" pe Bobby, ar fi redus mult potențele ofensive ale echipei".*

Am reprodus aici doar ceea ce a avut legătură directă cu finala de pe Wembley. Alte lucruri, într-un reportaj viitor...